

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ

Y

REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA

Rambla del milí, 20,

BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre.	8 rals.
Antillas (Cuba y Pto. Rico.	16 .
Estranger.	16 .

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

CORTE Y CORTIJO.

—Ja ho veus filla meva quina desgracia mes gran!!!

—Senyora procuris conformarse; miri lo que 'm sucseheix á mi ab la crisis y ab la sequia!!!!

LAS FESTAS DE PARÍS.

No hi hém sigut; pero estém encantats de lo que hém llegit en los periódichs, referent á la festa de la República.

Fransa no n' ha tingut prou ab referse de las feridas horrorosas que l' hi ocasioná l' última guerra; no n' ha tingut prou ab reapareixe gran y poderosa; no n' ha tingut prou ab conjurar una crisis tremenda promoguda per la coalició de tots los elements reaccionaris, y ab conjurarla sense derramar una sola gota de sanch; no n' ha tingut prou ab cridar á totas las nacions y repir tots los productes del ingeni humá en los palaus admirables del Camp de Mars y del Trocadero... no, no n' ha tingut prou encare.

La Fransa que tant admirable, progressos ha realisat, está constituída en República, y ha volgut celebrar la festa de la fraternitat.

¡Envejable país qu' está per festas, mentres á nosaltres nos corren cara avall las llágrimas!..

¡Trenta de juny!

En tal dia no hi ha hagut partits, no hi ha hagut divisions, no hi ha hagut rivalitats.

L' única rivalitat que hi ha hagut era entre 'ls vehins; l' emulació per veure qui gastaria més rumbo en la festa anunciada.

Descriure l' activitat de aquella gran capital dias avans del 30, es impossible.

La fira de banderas, oriflamas, estandarts, gallardets, fanals de colors, bombas y globos de cristall era considerable.

Lo fill de París no pensava més que en ficar l' olla gran dintre la xica.

La matíada del dia senyalat aparasqué aquella inmensa capital de prop de dos milions de habitants vestida de festa. No hi havia balcó, ni finestra, ni obertura que no ostentés hermosas galas. Las banderas se combinavan ab lo ramatje, lo ramatje 's confonia ab los globos de colors, y 'ls globos de colors ab los domasos y colgaduras...

Una multitud inmensa invadía 'ls carrers. Dos milions de vehins y quatrecent mil forasters... Calculin!

Ni un cotxe pogué circular, de tanta gent reunida per totas parts.

Las músicas anavan per la ciutat y ab ellas los coros dels Orfeons, entonant himnes patriótics.

L' entusiasme 's desbordava.

Los teatros obriren gratuitamente las sévas portas al públich.

La caritat portá l' alegría á la llar dels pobres y desgraciats.

Fins las iglesias adornaren las sévas fatxadas y de nit s' iluminaren.

Hi havia expansions de la més franca fraternitat.

Desde que París es París, no s' havia vist may un espectacle que fes plorar de alegría á tots los ulls.

De nit la ciutat s' iluminá ab milions de llums.

Es indescriptible la presencia de una ciutat ahont l' entusiasme general, unánime del poble no troba altre medi de manifestarse que encendre unas inmensas lluminarias.

Hi havia llums de totas menas, gas y llum eléctrica en abundancia.

¡Llums de gas y cap governador que 's digués Aldecoa!

¿Com se comprén l' animació de París?

Deixém la paraula á un periódich estranger: «L' entusiasme no 's decreta, diuhen, y tenen rahó 'ls que ho asseguran.

«No 's decreta l' entusiasme; l' entusiasme 's contréu y 's comunica; invadeix l' atmósfera y 's respira; es com la calor y 'l fret, lo sent qui ménos voldria sentirlo.

«Aixís ha succehit en la gran ciutat: no hi ha gent de opinions diverses; l' entusiasme l' ha posada en connoció.

«Y 's compren. A Fransa 's gosa avuy per avuy l' espectacle molt raro de un govern qu' está absolutament d' acort ab la opinió pública.

«Per compte de haverhi com avants la preocupació de contrariar á l' autoritat, se la sosté, se l' ajuda, se l' alenta.

«Las midas que ella pren son populars tot desseguida.

»Y per compte de trobar qui las impedeixi ó dificulti, lo govern no té més que deixar fer per véurelas acullidas y posadas en práctica, sobre una escala més vasta de lo que ell mateix imaginava.

»Aixó es lo que ha succehit en las festas del 30 de juny.

»Lo govern de la República las ha decretadas; lo poble ha superat los desitjos y las esperansas del govern de la República.»

La festa principal es sens dupte l' inauguració de l' estatua de la República en lo Camp de Mars.

Es una estatua preciosa, de una grandiositat solemne: imposa per sí sola.

Dú l' antigua armadura, s' apoya sobre las taulas de la llei y empunya l' olivera de la pau.

«Aquesta es l' imatge de la patria» vá dir al comensar son discurs lo ministre de la gobernación.

Entre paréntessis. Ni per broma se sembla ab en Romero Robledo.

«Ha cambiat l' imatge anyadí, pero no l' ánima. La patria está apaciguada, la Fransa está molt aprop de veure satisfetas las sévas ideas de justicia.

«Ja podém dirho, senyors, s' han cumplert los temps. La societat francesa tal com vá ferla la Revolució, ha prés la séva forma natural...

«L' havíam vista gran, poderosa, guerrera; no la havíam vista encara ab lo sentiment de la quietut que dona la duració y la estabilitat.

«Sí, senyers, la República ha prés possessió de la terra mateixa de ahont havia sortit. Fins are sols un partit la sostenia; avuy á copia d' esforços y de transformacions lentas y pacients, lo partit s' ha tornat nació. Avuy acabém l' obra comensada pels nostres pares.

«Ja no hi ha vensuts ni combatents; ja no 's recorda ni de las feridas fetas, ni de las injurias rebudas; es una soberana que té confiança en lo séu dret, que reb las lliçons de l' experiencia, qu' es á la vegada forta y clement.

«La República ab la superioritat dels seus principis s' ha apoderat de tots los cors pels serveys que presta, per la prudencia, per l' esperit liberal que demostra. Ella protegeix tots los drets, y exigeix de tots l' obediencia á las lleys que a sí mateixa 's dona. La nació es qui 's governa.

«Y aquesta República que dona als estranges que venen á visitarla a més de una acullida cortés l' espectacle de la séva unió, de la séva riqueza y de la séva brillant fecunditat es la República á qui servim ab una abnegació que no té cap mérit, tractantse de francesos qu' estiman al séu país.»

Nosaltres no dirém res més.

Las paraulas de M. Marcère son massa eloqüents y significativas perque las desllustrém ab los nostres comentaris.

P. K.

LA CANSÓ DEL BARCELONÍ.

(MÚSICA:—En un mar de confusiones, etc.)

Ab la panxa buyda y llisa,
y trayent de llengua un pam;
sense calsas ni camisa,
ple de deutes y de fam;
jo que avants en nostra historia
tanta fama vaig teni,
soch tant sols trista memoria
del antich barceloní.

Si mal anabam,
més mal aném;
com més temps passa,
ménos valém.

¿Qui 'ns podrá treure
d' aquest emboll,
si 'ls qu' han de ferho
tenen pa al ull?

Lo comers se paralisa,
res no 's consum;
no tenim diners ni feyna,
ni tant sols llum;
y entre tant que 'l pobre poble
no sab que fé,
de Madrid nos comunican
que tot va bé.

Tot son pagos y mes pagos
com si fóssim uns grans rics,
mentres tant la fam fa estragos

y tot' hom viu ab fatichs.
Tenim pagos per la boca,
pe 'l clatell, pe 'ls ulls, pe 'l nas,
y per treure 'ns tripa y moca,
ara 'ns fan pagar pe 'l gas.

Si mal anabam,
més mal aném;
com més temps passa,
ménos valém.

¿Qui 'ns podrá treure
d' aquest embull,
si 'ls qu' han de ferho
tenen pa al ull?

Si plantéu una botiga
¡pobre de vos!
als vuyt dias prepareuvos
á tocá 'l dós;

perque quaa al un y al altre
havén pagat,
ve 'l govern y... buenas noches,
quedén pelat.

Los que manan tots procuran
ferho anar ben malament,
y 'ns escorxan y 'ns escuran
sens parar ni un sol moment.
Si 'ls dihém que paguem massa,
diuhen que no paguem pron,
y 'ns ho proban ab catxassa
posantnos un pago nou.

Si mal anabam,
més mal aném;
com més temps passa,
ménos valém.

¿Qui 'ns podrá treure
d' aquest embull,
si 'ls qu' han de ferho
tenen pa al ull?

Quan lo temps se presentaba
tant malament,
era sols nostra esperansa
l' Ajuntament;

peró 'l gas ve á demostrarnos
¡trista ilusió!
que si hagués ell d' arreglarnos
fora pitjó.

¡Ay! Si en Fivaller tornaba
per conéixe als concejals,
y assentats los contemplaba
als sillons municipals;
exclamaria tot d' una,
despedintse 'n desseguit:
—«Ciudadans, aixó es la llana,
ja se 'n poden torná al lit.»

Si mal anabam,
més mal aném;
com més temps passa,
ménos valém.

¿Qui 'ns podrá treure
d' aquest embull,
si 'ls qu' han de ferho
tenen pa al ull?

Pobres fills de Barcelona;
ja estém guarnits,
mentres hi haji al frente nostre
caps tant petits.

Val molt mes ser gos de presa,
ó porch crispí,
que no pas ser avuy dia
barceloní.

C. GUM.

Ja s' haurán enterat pels diaris del rebombori de Manresa ab motiu dels consums.

Total: los fieltos cremats, lo brigadier Mola y Martinez ferit de una garrotada al cap; una pobre nena de 8 anys morta de una bala que la tropa dirigia contra un presoner que s' escapava; un pobre vell mort en lo terrat de casa seva; deu ó dotze ferits, y entre ells un noy que aquestas horas ja haurá mort, un viatge del senyor Aldecoa, acompanyat de alguna forsa; algunas horas de foch, xexanta y tants presoners, y 'l restabliment dels portals y dels drets y dels burots.

Ja 'u veuhen: «Per todas partes brotan gérmenes de prosperidad.»

Detalls cómichs dels fets de Manresa: Un xicot anava pèl carrer ab la pitrera plena de cartutxos metàlichs.

—Noy ¿per qué es aixó? vá preguntarli un soldat al detenirlo.

Y ell tot aturrullat:
—Per aná á pescar.

Tretze joves de bon humor per burlarse de allò que diuen que quan ne menjan tretze de plegats al cap del any n'hi ha un de mort, anaren a fer un tech a la fonda de Sant Domingo.

Allà 'ls sorprengueren los tiros. Quan aquests se acabaren sortiren; pero no tots plegats, sino de un a un.

Y á medida que anavan sortint, la tropa 'ls anava agafant. Ne sortiren set y 'ls sis restants s'escamaren.

De modo que are ja no 's dirá: «Tretze á taula, al cap-de-l'any un de mort;» sino «Tretze á taula, l'endemá set á Montjuich.»

Després dels fets de Manresa 'ls de Sant Cugat.

A Sant Cugat del Vallés també hi hagut rebombori á causa dels consums.

Tampoch donem detalls perque seria repetir lo que han dit los diaris.

Nosaltres no podem fer res mes, sino advertir al govern que quan la taronja está escorreguda no raja such.

Lo trist es que raji sanch y llágrimas.

A Figueras y la major part dels pobles del Ampurdá hi reina una gran consternació.

Sembla que 'l govern té 'l propòsit de que s'arrenquin totes las vinyas, desde 'l Pirinéu, fins al Fluviá, per temor de que 's propagui la filoxera.

Aquest remey radical, d'arrancar los ceps está desacreditat á Fransa, vá ser desetxat pel Congrés de Lausana, y sols algun que altre sabi endarrerit, ó algun vinetaire, que haventhi menos vinyas vendria 'l ví mes bè, 'l patrocinan.

Además, aixó seria la ruina de un gran número de pobles del Ampurdá, tal vegada per no lograr cap objecte.

Y en definitiva, encare que 's libressin de la filoxera, perderian las vinyas, y no 's librarian de la filoxera conservadora.

S'ha firmat un tractat d'extradicció entre Espanya y Fransa.

¡Ojalá 's pogués extreure lo que jo voldria!

Los neos están descontentos de que la cuestión de Orient s'arregli sense guerra.

Es molt natural, «á río revuelto ganancia de pescadores.»

Además, diu un periódich:

«Los neos son com aquells granujas, que cridan foch, perque 'ls vehins tirin los mobles al carrer. Ells miran si poden endur-se'n un matalás ó alguna cadira.»

La empresa del teatro del Tívoli anuncia pera la nit de avuy dissapte, una funció que contém te de reunir molta gent, no sols per lo que 's escullida y perque hi pren part la aplaudida societat coral dels Amichs Tintorers, sino perque la funció es per ausiliar á la viuda y órfens del corista Joseph Bola.

Desitjém que 'ls resultats corresponguin á la bondat de la idea.

Llibres que 'ls recomano:

«Escenas de la vida pagesa» quadros de costums de 'n Riera y Bertran, escrits ab molta gracia y gran esperit de observació. Forman un tomo elegant que 's ven á ca'n Lopez y val den rals.

«Guía y viaje del español á París» de D. Agustí Urgellés de Tovar. No 's descuidin de adquirirlo los que vajan á veure l'Exposició universal. Es indispensable si volen ferhe ab profit y desitjan que á París no 'ls amaguin l'ou. També 's ven á ca'n Lopez.

«Certámen poétich del Centro Graciense.» Aquí hi trobaran totes las poesías premiadas, que son moltas y bonicas.

Ja 'u venhen, si volen llegir no 'ls falta tela.

Delicias de l'Espanya conservadora:

Surt lo tren *express* de Valencia del tunel de Martorell y una partida roba á tots los passatjers.

Feya unas tres senmanas que havia succehit una cosa semb'ant á Sant Andrés de Palomar.

Diu lo ditxo castellá: «Nunca segundas partes fueron buenas» y 'l ditxo s'equivoca.

En lo primer robo varen anar molt depressá; pero en lo segon s'ho han endut tot menos la locomotora y 'ls vagons.

Deixin fer, ja vindrá un dia que se 'ls ficarán á la butraca.

Los constitucionals al últim s'han decidit á cantarlas claras al govern.

Ja era hora.

Qui vá ferho vá ser lo general Lopez Dominguez, tant conegut y apreciat á Barcelona.

¡Bè pel general Lopez Dominguez!

Ja era ocasió de que 'l govern conegués la veritat.

Un periódich ministerial diu qu' en Cánovas es molt amant de la llibertat.

Y un d'oposició contesta:

«Efectivament, es tant amant de la llibertat, que 's queda ab la sèva y ab la dels altres.»

Al bisbe de Lugo l'hi mana 'l govern que fassi rogativas pel restabliment de la reyna gravement malalta, y no contesta.

La reyna 's mor' y 'l govern mana al bisbe de Lugo que fassa uns funerals, y 'l bisbe de Lugo no torna resposta.

Ja avants se havia negat á cantar lo Te-Deum per solemnizar l'enaltiment de D. Alfonso.

Vels'hi aquí un bisbe que confirma al govern.

Un periódich de Madrid diu que 'l bisbe de Lugo no contesta perque té feyna en netejar las armas.

Las armas espirituales: entenémnos.

Un detall dolorós de un periódich ministerial: Parlava de la comitiva que debia anar á acompar al Escorial lo cos de la reyna difunta, y digué:

«La comitiva esmorsará en lo Real Siti, á qual efecte ja hi ha preparats cent vint y tants cuberts.»

Que aquest detall es dolorós ningú ho negará.

Tant dolorós es, que no sembla sino que 'l ser ministerial fassa perdre la xaveta.

A Sant Martí los treballadors de algunas fábricas s'han declarat en huelga.

Hi havia fabricants que tractant de aprofitar la sobra de brassos produhida per la crisis, volian rebaxar lo preu de jornal y aumentar las horas de treball.

Es trist que l'obrer tinga de declarar-se en huelga; pero es mes trist encare que hi haja qui tracti d'especular ab la miseria.

Al Retiro s'ha estrenat la célebre comedia *Lo Castell dels tres dragons* de 'n Pitarra. Feya quinze anys que no 's representava y encare ha fet riure com al primer dia.

L'obra ha sigut posada ab verdader luxe: una decoració molt apropiada y 'ls trages son ideats per en Soler y Roviroso. Lo públich no deixa de aplaudirlos cada vespre.

Y l'empresa s'hi fá barba d'or.

Lo qu' es la pastoral del Bisbe de Vich contra la *Campana de Gracia* 's cümpleix al péu de la lletra.

De casi tots los pobles de aquell bisbat tenim cartas, y totes nos pintan als rectors, predicadors, capellans, sagristans y escolanets tan enfutismats contra la *Campana* que ni que 's tractès de copar á la columna de 'n Nouvilas.

Lo rector de Manlleu vá dir que la *Campana* es la destrucció de honradas familias, pues que sols de llegirla las precipita en un abisme.

Lo rector de Manresa féu lo propi desde 'l púlpit de la Seu d'aquella ciutat.

Lo de Sant Hilari vá dir que 'l que llegis la *Campana* no seria absolt en confessió.

Lo de Ripollet la vá emprendre contra 'ls redactors del nostre periódich, de modo que las orelhas encare 'ns xiulan.

No acabariam may si haguésem de donar compte detallat de la crusada que s'ha emprès en contra de nosaltres.

Lo mes trist es que per are van logrant lo seu objecte.

L'editor, ab tanta propaganda, no s'enten de feyna, per serví 'ls pedidos.

Jo, á copia de tragar excomunionis, hi he posat un dit de greix.

Y la mèva senyora, densá que s'escmunica á la familia dels que fém la *Campana*, ha tret una unsa de la Caritat.

De modo que todo vá bien, muy bien.

L'ARTISTA DEL SIGLE.

Fins lo seu tipo es pintor
puig que pinta la miseria.

(SONET premiat ab menció honorífica en lo certámen literari-festiu de «l'Aranya.»)

—Si veus un que dú botas foradadas,
darrera als pantalons alguns pedassos,
un leviton greixós molt cort de brassos
y 'ls cabells com á trocas embulladas;
Si 'l veus que fá badalls moltas vegadas,
demostrant que la teca li va á plassos;
y sent lo seu ventrell sério retrasses
de verdura, monjetas y arengadas;

Si 'l veus que de un llonguet segueix la pista,
que en las taulas del pá los ulls enclava,
y mastega als impulsos de la vista;

Si 'l veus tant melancólich que contrista,
es un que llors y lucro somniava;
es del sigle dinon lo pobre artista.

PERICO MATALASSÉ.

Un periódich francés proposa fer un gran negoci á la Exposició universal.

La cosa consisteix en establir un surtidor y posarhi 'l següent rétol:

«Surtidor d'aygua de Lourdes. Se fá un miracle cada hora.»

En una Exposició universal, bè hi hauria de figurar l'industria dels neos.

Lo campaner de un poble de la provincia de Girona, fent una tempestat tocava á mal temps.

L'electricitat atreta pel sonido, vá descarregar, cayent un llamp que vá abrusarlo.

Jo també soch campaner, y en temps de tempestat Dèu me 'n quart de tocá á mal temps ab la *Campana de Gracia*.

No vull pas que m'abusin ni ab una suspensió, ni ab una multa.

Oh, y ab aquests governadors tants plens d'electricitat que are corren!...

Un pare que té una filla molt lletja, tant lletja que tots los fadrins interessats per pescarhi 'l dot, fugian al véurela, deya un dia á un sen amich:

—Vaya, al últim casarem á la Tuyetas.

—De veras? b... mada no no abras m'...

—Si 'l d'are no se n'anirá com los altres...

—Y aixó?

—Es tant curt de vista, pobret!

Un periódich francés dona la següent caricatura.

Representa á un turch sense camas, arrastrant-se, com aquells esgarrats que van pel carrer demanant caritat.

Y á sota diu:

«Turquia anant al Congrés»

Un arcalde de fora en temps dels carlins, havia convocat als vehins per anar á trobá al general y demanarli armas. Convingueren ab sortir al primer tren y l'arcalde digué:

—A las sis del dematí, á l'estació tots en massa.

Los vehins eran tant animals, que van acudirhi tots ab la *massa d'estellar*.

La Junta municipal ha tornat á votar l'impost sobre 'l gas.

Pregunta: ¿En qué se semblan la Junta municipal de Barcelona y las ratas pinyadas?

En que 'ls agrada viure á las foscas.

Refrans adobats:

Dels pecats de las Juntas municipales, las ciutats ne van geperudas.

Votar impostos no fá pobre.

Qui impost vota any empeny.

Qui vota no cobra.

Qui no vulga fosca que no voti impostos.

Etc., etc.

No sè si 'u saben.

Densá que 'l govern ha donat al Sr. Corrons lo paper de comendador. aquest senyor, que com que ven ulleras de llarga vista hi vén de lluny, se n'ha anat á corre per alguns pobles de las Aforas com Gavá y Viladecans, ab la pre-

tensió de que quan vinga 'l cas lo fassàn di-putat.

Es inútil dir que posa la maranya en los pobles, que diu que traurà al Ajuntament A y que ab la seva influencia pujarà l' Ajuntament B, etc., etc.

No moguis mes peloteras y si m' has de creure a mí, tornate'n al Regomí y cuydat de las ulleras.

Una órdre del govern. Tots los empleats se posarán dol. Y si no tenen quartos per comprerse roba negra? Nada. espavilarse: a la primera falta suspesos del empleo, y a la segona, cessants. Està molt bè: que 'ls deixin cessants y portarán dol encare que no vulguin. Dól al cor... y hasta al estómach.

Segons diu algun periódich l' Ajuntament de Barcelona ha suprimit las velas ab que obsequiava al jusgat de guardia de l' Audiencia. Ben fet. Al cap de vall no hi ha res mes cómodo que deixar la justicia a las foscas.

Als propietaris de salinas lo govern pensa exigirlos un any adelantat de contribució. Lo govern pot posarse una contribució especial ell mateix. Perque 'l govern té cosas mes saladas que todas las salinas.

En molts pobles d' Espanya, a mes de la filoxera, de la llagosta, dels llagostins y dels investigadors de contribucions s' hi ha presentat la verola en gran escala. La miseria en varios tomos. Pero lo últim tomo será ilustrat ab grabats.

Los bitllets del Banch d' Espanya deyan avants: «Lo Banch pagarà tants duros en efectiu» Are això d' efectiu s' ha suprimit. Tal vegada será per estolvir paraulas. Y per estolvir quartos, y farcirnos de paper.

Hém arribat al últim del any económic y encare no estan votats los presupuestos. Y 'n diuhen any económic! ¿Volen ferme 'l favor de dirme que han economisat? Lo qu' es jo 'm fico las mans a la butxaca y se 'm perden en un abisme... de consideracions.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó enlavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Vicens S. d'assos, Pau Sala, Pau Gri-Pau, C. Loñip y Barrineta Madrilenya. Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Pero Grullie, G. ó M. F. G. M., Just de nous y de fets, Gasó Metro, Grapas y Durana, J. Seira Camas, Titeila y Comp., Castella de Valcarca, Llanetas Comerciant, F. Vernet, J. de las quatro noyas, P. F. y M., F. Gasull, J. Escolá, Fonógrato, G. B. y P., C. de Petchina, J. Ramon y Marí, Simon, O. Polcarpio, P. Mitre y Trió. Ciutada Pau Gri-Pau: Hi anirà la Conversa — Pau Sala: Idem lo trenca-closcas. — L'um Oncle: Insertarem dos geroglífichs. — Jenani: Public' rem las sinonimias — Esquerrá: Idem los geroglífichs y 'ls triánguls. — Noy maco: Hi anirà un epigrama. — Ramon: Hi aniran los trenca-closcas. — Jaumet: Idem l' anagrama y alguns geroglífichs. — J. Teboll y Aledray: La poesia a pul da podrá anarh. — Ordep Lojup: Hi anira un geroglífich. — S. O. T.: Publicarem las mudansas. — J. Coll: Hi anirà 'l geroglífich. — Payasso: Lo mateix que las cantarelas, algun epigrama y a tras cosas que 'ns envia. — Vicens S. d'assos: Publicarem un geroglífich, un quadrat y una sinonimia. — Necessari Ganxel: Dispensi y prenga paciencia: tenim més problemes que numeros de Campana. — Ll. Ard. és. Insertarem dos epigramas. — Ocurantista pobre: Id geroglífich. — J. Rosselló: Idem un de vosté. — L. Grani: Hi anirà un quadrat. — Músch de corda: Las conversas hi aniran. — Vi del Priorat: Publicarem un trenca-closcas y una caboria. — Quimet Ca amars: Gracias per la noticia lo demés ja mirarem de posrho. — J. Puñit L: hi agrahim las noticias que 'ns dona. — F. D. Mauresa: Desitjariem complaure 'l en la segona part, pero considerem qu' es un fet massa local y una qüestió personalissima.

SOLUCIONS.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- 1. XARADA.—Sevilla.
2. MUDANSA.—Pap.—Nap.—Tap.
3. TRENCA-CLOSAS.—Alberto Faura.
4. GEROGLÍFICH.—Los punts a la roba.

Han endavinat todas las solucions los ciutadans Garrigosa y Que-hi-fas, n' han endavinadas 3, Castella de Valcarca, Barrineta Madrilenya, Esquerrá, Titeila y C. C. Loñip y Jenani; n' ha endavinadas 2, Pau Gri-Pau; y 1 no mes L'um Oncle. Vehí del Pueblo sech, F. Gasull, J. Serra, Camas y Grapas y Durana.

XARADAS.

L. Si men tot fa ma darrera que culpa hi te la dos tersa ni el poble que sert adversa l' obliui d' aixá manera? Ma p imera n' es vocal mes no de men tot, no 's pensin,

encar que hu des tres compensin y armonisin on t' tal. Quarta y te cera serveix per fer fobis ofegadas y també moltas vegadas se 'n fá sopa com mereix Mon tot dona molt que dir avuy dia a Barcelona: vaja, pensin una estona: mes cia no hu poden tenir.

II.

L' altre dia a la total, vareig trobar qu' un ricot va doná un cop de garrot ab un pobret animal anomenat hu-tercera; y per mes señas lector, era des junt ab primera.

ENDEVINALLA.

En casa 'l ceró y en lo a. b. c, solch habitar per si m vols trobar,

ANAGRAMA.

Una tot-ot hi ha pintada y un tot ab un cantonet, va dirme un dia en Jaumet qu' ell la habia dibuixada.

MUDANSA.

Lo men tot que tot ne veu un gran tot te molt bonich, y una tot de gran valor y molt segú jo n' estich que 'l mocador que hu tot encar 'n es mes que tot rich.

GEROGLÍFICH.

7.7.7.

Sol Lluna Urano N F An Bonaparte.

ABRELIO BELLUGA (a) ENGRIMA.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Tea tro, 21 y 23

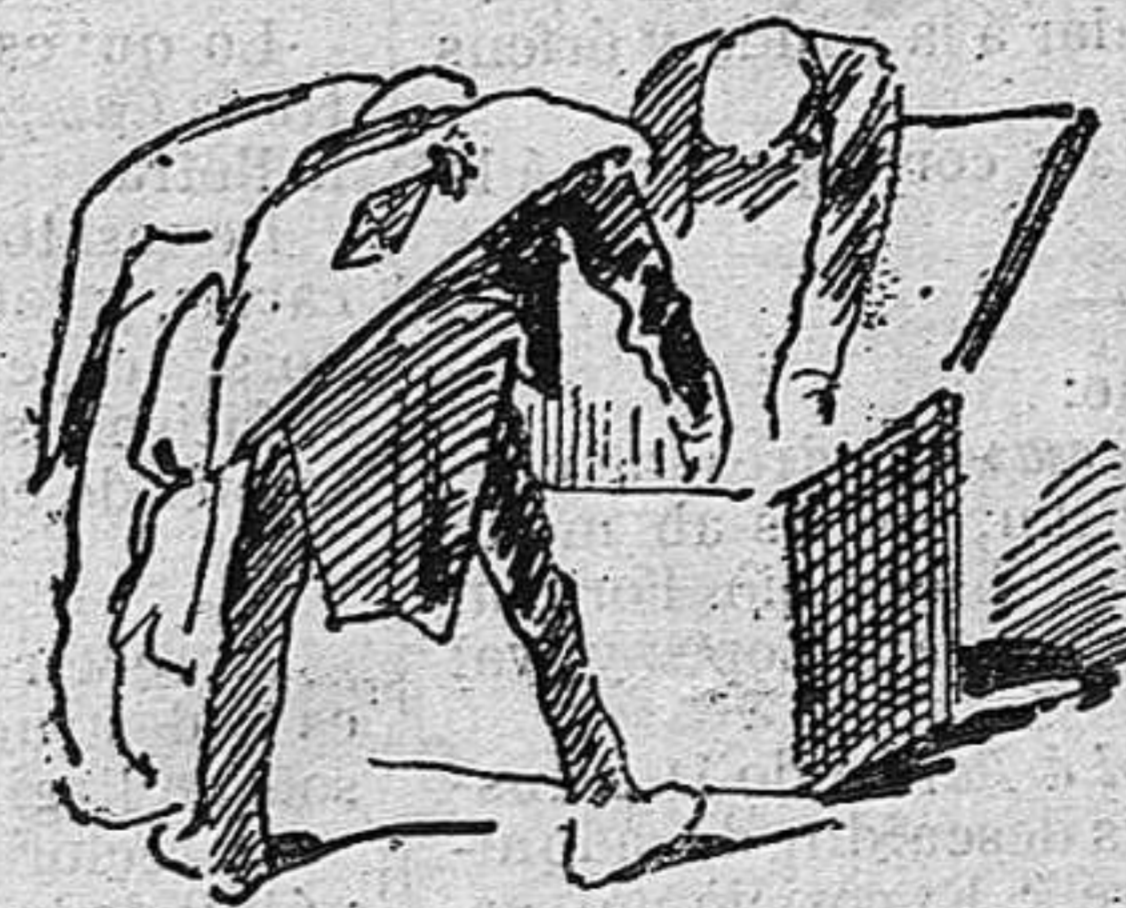
COSAS DE LA SEMANA.—LAS TRAMPAS.

Una cosa que surt de ca la Ciutat.

Sostinguda regularment per quatre infelissos.

Y que tot sovint fan veure qui sab que hi ha, y está vuida.

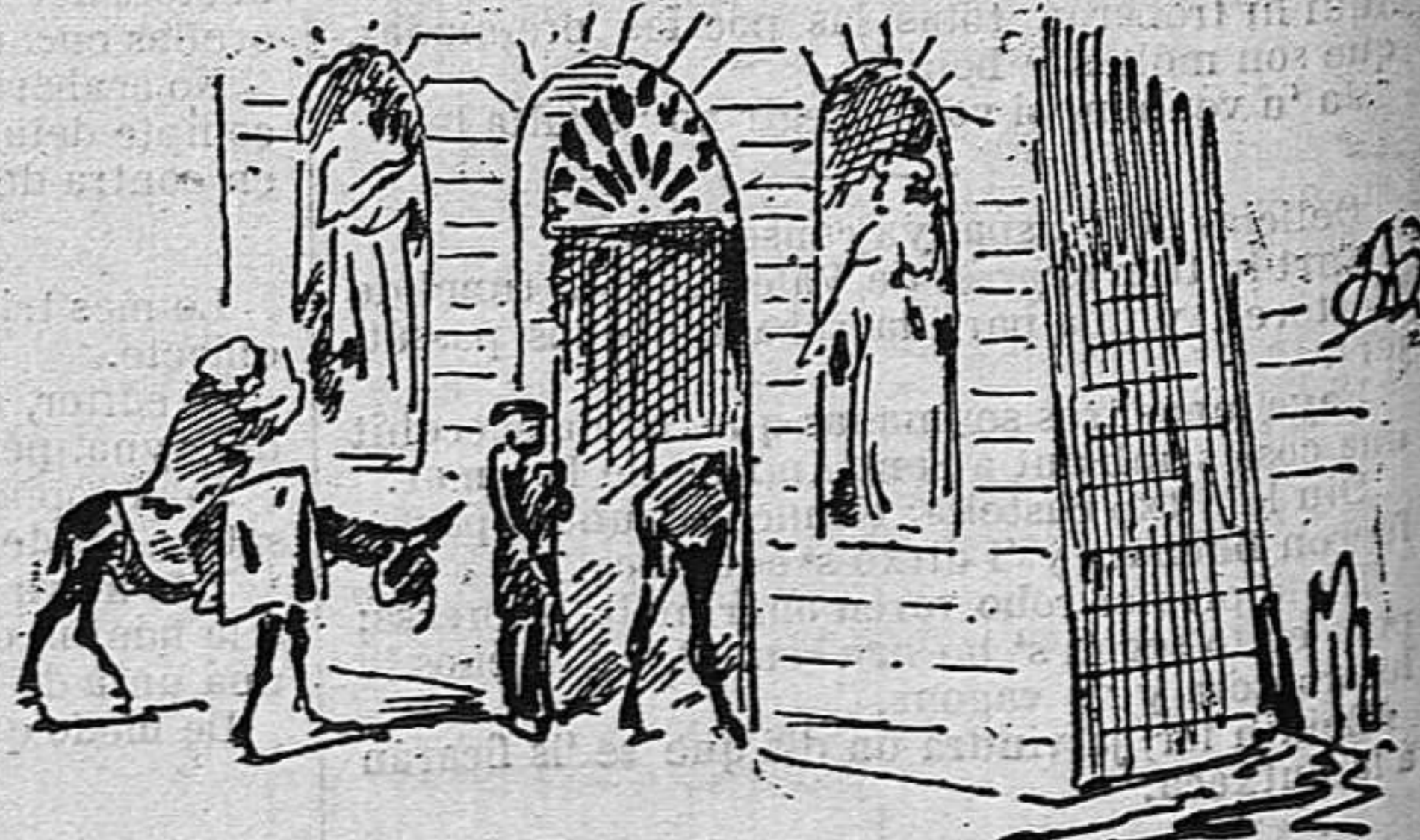
Apesar de lo qual, la vigila un municipal.

Tothom lí tira paperets.

Fora una criatura que fins l' incensa.

Y finalment, torna a entrar com las professons, al lloch d' hont han sortit.